

"לַיְהוּדִים הַיְצֵה אֹרֶה וּבְלִמְחָה וּבְטַחָן וּבְיִסְרָל"

שבת
בר המצווה
נעם יהודה
גבירץ
פורים תשע"ז

צ'יכר טניינים

זמירות ליל שבת

- 4 כל מקדש שביעי
5 מנוחה ושמחה
6 מה ידידות
7 יה ריבון
8 צור מעלו

זמירות ליום השבת

- 9 יום זה מכובד
10 ברוך אל עליון
11 דרור יקרא
12 יום שבתון

- 13 ברכת המזון
17 ברכה מעין שלוש

קריאת מגילה

- 18 ברכות לפני הקריאה
18 מגילת אסתר
30 ברכה אחרי הקריאה
31 שושנת יעקב

עיצוב ועימוד: סטודיו "שפת העיצוב"

שפת העיצוב
050-2050902

זמירות ליל טבט

כל מקדש שביעי

כל מקדש שביעי פראוי לו:
כל שומר שבת כדת מחלו.
שכרו הרבה מאד על פי פעלו.
איש על מחנהו ואיש על הגלו:

אוהבי ה' המחכים בבנין אריאל.
ביום השבת שישו ושמוחו כמקבלי מתן נחליאל.
גם שאו ידיכם קודש ואמרו לאל.
ברוך ה' אשר נתן מנוחה לעמו ישראל:

דורשי ה' זרע אברהם אוהבו.
המאחרים לצאת מן השבת וממהרים לבא.
ושמחים לשמרו ולערב ערובו.
זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו:
זכרו תורת משה במצות שבת גרוסה.
חרוטה ליום השביעי ככלה בין רעותיה משבצה.
טהורים יירשוה ויקדשוה במאמר כל אשר עשה.
ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה:

יום קדוש הוא מבואו ועד צאתו.
כל זרע יעקב יכבדוהו כדבר המלך ודתו.
לנוח בו ולשמוח בתענוג אכול ושתו.
כל עדת ישראל יעשו אותו:

משך חסדך לידעיה אל קנא ונוקם.
נוטרי ליום השביעי זכור ושמור להקם.
שמחם בבנין שלם באור פנייה תבהיקם.
רויז מדשו ביתך ונחל עדניה תשקם:

עזור לשובתים בשביעי פחריש ובקציר עולמים.
פוסעים בו פסיעה קטנה.
סועדים בו לברך שלש פעמים.
צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים.
יי אלהי ישראל אהבת תמים.
יי אלהי ישראל תשועת עולמים:

מנוחה ושמחה

מנוחה ושמחה אור ליהודים
יום שבתון יום מחמדים
שומרו וזוכרו המה מעידים
כי לשישה כל ברואים ועומדים:

שמי שמים ארץ וימים
כל צבא מרום גבוהים ורמים
תנין ואדם וחיית ראמים
כי ביה יי צור עולמים:

הוא אשר דבר לעם סגלתו
שמור לקדשו מבאו ועד צאתו
שבת קדש יום חמדתו
כי בו שבת אל מכל מלאכתו:

במצות שבת אל יחליצה
קום קרא אליו יחיש לאמצה
נשמת כל חי וגם נעריצה
אכול בשמחה כי פבר רצה:

במשנה לחם וקדוש רבה
ברוב מטעמים ורוח נדיבה
זכור לרב טוב המתענגים פה
בביאת גואל לחיי העולם הבא:

מה ידירות מנוחתך

מה ידירות מנוחתך את שבת המלכה,
בכּו נרויץ לקראתך בואי כלה נסוכה,
לבוש בגדי חמודות, להדליק נר בברכה,
ותכל כל העבודות, לא תעשו מלאכה:

להתענג בתענוגים ברבורים ושלו ודגים:

מערב מזמינים, כל מיני מטעמים,
מבעוד יום מוכנים, תרנגולים מפטמים,
ולערך כמה מינים, שתות ינות מבשמים,
ותפנוקי מעדנים, בכל שלש פעמים:

להתענג בתענוגים ברבורים ושלו ודגים:

נחלת יעקב יירש, בלי מצרים נחלה,
ויכבדוהו עשיר ורש, ותזכו לגאולה,
יום שבת אם תשמרו, והייתם לי סגולה,
ששית ימים תעבדו, ובשביעי נגילה:

להתענג בתענוגים ברבורים ושלו ודגים:

חפציה אסורים, וגם לחשב חשבונות,
הרהורים מתרים, ולשדך הפנות,
ותינוק ללמדו ספר, למנצח בנגינות,
ולחגות באמרי שפר, בכל פנות ומחנות:

להתענג בתענוגים ברבורים ושלו ודגים:

הלוכה תהא בנחת, ענג קרא לשבת,
והשנה משבחת, כדת נפש משיבת,
בכּו נפשי לך ערגה, ולנוח בחבת,
כשושנים סוגה, בו ינוחו בן ובת:

להתענג בתענוגים ברבורים ושלו ודגים:

מעין עולם הבא, יום שבת מנוחה,
כל המתענגים בה, יזכו לרב שמחה,
מחבלי משיח, יצלו לרוחה,
פדותנו תצמיח, וגם יגון ואנחה:

להתענג בתענוגים ברבורים ושלו ודגים:

יה רבון

יה רבון עלם ועלמאי.
אנת הוא מלכא מלך מלכאי:
עובדי גבורתך ותמהאי.
שפר קדמך להחויאי:

יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכאי.

שבחין אסדר צפרא ורמשא.
לך אלהא קדישא די ברא כל נפשא.
עירין קדישין ובני אנשא.
חיות ברא ועופי שמאי:

יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכאי.

רברבין עובדך ותקיפין.
מכיה רמאי וזקיף כפיפין.
לו יחיה גבר שנין אלפין.
לא יעל גבורתך בחושבניאי:

יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכאי.

אלהא די ליה יקר ורבותא.
פרוק ית ענג מפום אריותא.
ואפיק ית עמך מגו גלותא.
עמך די בחרת מפל אמאי:

יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכאי.

למקדשה תוב ולקדש קודשין.
אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין.
ויזמרון לך שירין ורחשין.
בירושלם קרתא דשופריאי:

יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכאי.

זמירות ליום הטבט

יום זה מכבד

יום זה מכבד מפל ימים כי בו שבת צור עולמים

ששת ימים תעשה מלאכתך

ויום השביעי לאלהיך

שבת לא תעשה בו מלאכה

כי כל עשה ששת ימים:

יום זה מכבד מפל ימים כי בו שבת צור עולמים

ראשון הוא למקראי קדש

יום שבתון יום שבת קדש

על פן כל איש בינו יקדש

על שתי לחם יבצעו תמימים:

יום זה מכבד מפל ימים כי בו שבת צור עולמים

אכול משמנים שתה ממתקים

כי אל יתן לך כל בו דבקים

בגד ללבוש לחם חקים

בשור ודגים וכל מטעמים:

יום זה מכבד מפל ימים כי בו שבת צור עולמים

לא תחסר כל בו ואכלת ושבעת

וברכת את ה' אלהיך

אשר אהבת כי ברכת מפל העמים:

יום זה מכבד מפל ימים כי בו שבת צור עולמים

השמים מספרים כבודו

וגם הארץ מלאה חסדו

ראו כי כל אלה עשתה ידו

כי הוא הצור פעלו תמים:

יום זה מכבד מפל ימים כי בו שבת צור עולמים

צור משלו אכלנו

צור משלו אכלנו, ברכו אמוני. שבענו והותרנו כדבר ה':

הזן את עולמו, רוענו אבינו,

אכלנו את לחמו, ויגנו שתינו,

על פן גודה לשמו, ונהללו בפיו,

אמרנו וענינו, אין קדוש כפי.

צור משלו אכלנו, ברכו אמוני. שבענו והותרנו כדבר ה':

בשיר וקול תודה נברך לאלהינו,

על ארץ חמדה טובה שהנחיל לאבותינו.

מזון וצדה השביע לנפשנו,

חסדו גבר עלינו, ואמת יי.

צור משלו אכלנו, ברכו אמוני. שבענו והותרנו כדבר ה':

רחם בחסדך על עמך צורנו,

על ציון משכן כבודה, זבול בית תפארתנו,

בן דוד עבדך יבא ויגאלנו,

רוח אפינו משיח יי.

צור משלו אכלנו, ברכו אמוני. שבענו והותרנו כדבר ה':

יבנה המקדש, עיר ציון תמלא,

ושם נשיר שיר חדש, וברננה נעלה,

הרחמן הנקדש יתפרד ויתעלה,

על כוס יין מלא, כברכת יי.

צור משלו אכלנו, ברכו אמוני. שבענו והותרנו כדבר ה':

ברוך אל עליון

ברוך אל עליון אשר נתן מנוחה
לנפשנו פדיום משאת ואנחה
והוא ידרוש לציון עיר הנדחה
עד אנה תוגיון נפש נאנחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

רוכב בערבות מלך עולמים
את עמו לשבות און פנעמים
במאכלי ערבות במיני מטעמים
במלבושי כבוד זבח משפחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

ואשרי כל חוכה לתשלומי כפל
מאת כל סוכה שוכן בערפל
נחלה לו יזכה בהר ובשפל
נחלה ומנוחה פשמש לו זרחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

כל שומר שבת פדת מחללו
הו הכשר חבת קדש גורלו
ואם יצא חובת היום אשרי לו
אל אל אדון מחוללו מנחה היא שלוחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

חמדת הימים קראו אלי צור
ואשרי לתמימים אם יהיה נצור
פתר הלומים על ראשם יצור
צור העולמים רוחו בס נחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

זכור את יום השבת לקדשו
קרנו כי גבהה נר על ראשו
על פו יתן האדם לנפשו
ענג וגם שמחה בהם למשחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

קדש היא לכם שבת המלכה
אל תוף פתיכם להניח ברכה
בכל מושבותיכם לא תעשו מלאכה
בניכם ובנותיכם עבד וגם שפחה:

השומר שבת הבן עם הבת לא ירצו פמנוחה על מחבת:

דרור יקרא

דרור יקרא לבן עם בת.
וינצרכם פמו כבת.
נעים שמכם ולא ישבת.
שבו נוחו ביום שבת:

דרוש נוי ואולמי.
ואות ישע עשה עמי.
נטע שורק בתוך כרמי.
שעה שועת בני עמי:

דרוך פורה בתוך בצרה.
וגם בכל אשר גברה.
נתוץ צרי באף ועברה.
שמע קולי ביום אקרא:

אלהים תן במדבר הר.
הדם שטה ברוש תדהר.
ולמזהיר ולנזהר.
שלומים תן כמי נהר:

הדוף קמי חי אל קנא.
פמוג לבב ובמגנה.
ונרחיב פה ונמלאנה.
לשוננו לה רנה:

דעה חכמה לנפשך.
והיא כתר לראשך.
נצור מצות קדשך.
שמור שבת קדשך:

יום שבתון

יום שבתון איז לשפּח.
זכרו כּרית הניחוח:

יונה מצאָה בוּ מנוח וּשם ינוחו יגיעי כח:

היום נכבד לבני אמונים.
זהירים לשמרו אבות ובנים.
חקוק בשני לחות אבנים.
מרב אונים ואמיץ פח.

יונה מצאָה בוּ מנוח וּשם ינוחו יגיעי כח:

ובאו כלם בברית יחד.
נעשה ונשמע אמרו באחד.
ופתחו וענו יי אחד.
ברוך הנותן ליצוף פח.

יונה מצאָה בוּ מנוח וּשם ינוחו יגיעי כח:

דבר בקדשו בהר המור.
יום השביעי זכור ושמור.
וכל פקודיו יחד לגמור.
חזק מתנים ואמיץ כח.

יונה מצאָה בוּ מנוח וּשם ינוחו יגיעי כח:

העם אשר נע כצאן תעה.
יזכר לקדו ברית ושבועה.
לכל יעבר פם מקרה רעה.
פאשר נשבעת על מי נח.

יונה מצאָה בוּ מנוח וּשם ינוחו יגיעי כח:

סדר ברכת המזון

המזון
המעלות, בשוב יי אַת שיבת ציון היינו כחלמים: אַז
ימלא שחוק פינו וּלשונונו רנה, אַז יאמרו בגוים הגדיל
יי לעשות עם אלה: הגדיל יי לעשות עמנו, היינו שומחים: שובה יי אַת
שביתנו כאפיקים בנגב: הזרעים בדמעה ברנה יקצרו: הלוך ילה ובכרה
נשא משך הזרע, בא יבא ברנה, נשא אלמתי:

המזון אומר - רבותי נברך:

המסובים עונים - יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם:

המזון חוזר - יהי שם וכו': ברשות מרנו ורבותי נברך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו:

ואומרים המסובים - ברוך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

והמזון חוזר:

ברכה
אתה יי אלהינו מלך העולם, הן אַת העולם כלו,
בטובו פחן בחדס וברחמים, הוא נותן לחם לכל בשוה
כי לעולם חסדו, ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו ואל יחסר לנו מזון
לעולם ועד, בעבור שמו הגדול, כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל
ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא, באמוה, פותח אַת ידו ומשביע לכל
חי רצון: ברוך אתה יי, הן אַת הכל:

ברכה
לה יי אלהינו, על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה
ורחבה, ועל שהוצאתנו יי אלהינו מארץ מצרים, ופדתנו
מבית עבדים, ועל בריתך שחתמת בבשרנו, ועל תורתך שלמדנו, ועל
חקיך שהודעתנו, ועל חיים חן וחסד שהוננתנו, ועל אכילת מזון שאַתה
זן ומפרנס אותנו תמיד, בכל יום ובכל עת ובכל שעה:

בחנוכה ופורים אומרים כאן על הניסים:

ועל הנסים, ועל הפרקו, ועל הגבורות, ועל התשועות, ועל הנפקאות, ועל הנחמות, ועל
המלחמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל, להשפיתם תורתה ולהעבירם מחקי רצונה. ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם, רבת את ריבם, נתת את דינכם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חק'שים, ורבים ביד מעשים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, ונדים ביד עוסקי תורתך וקה עשית שם גדול וקדוש בעולמה ובעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקו כהיום הזה. ואחר כך באו בניך לדביר ביתה ופנו את היכלה וטהרו את מקדשה והדליקו נרות בחצרות קדשה וקבעו שמונת ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

בימי מרדכי ואסתר בשושן הבהרה, כשעמד עליהם המן הרשע, כקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחה, בשלשה עשר לחודש שנים עשר הוא חדש אדר, ושללם לבו. ואתה ברחמיך הרבים הפרת את עצתו, וקלקלת את מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת בניו על העזי:

הַפֵּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: כִּפְתוּב, וְאֶכְלָתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכָתָּ אֵת יי אֱלֹהֵינוּ עַל הָאֶרֶץ הַטְּבִיחָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יי, עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַמְּזוּז:

נָא יי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל צִיּוֹן מְשֻׁכָּן כְּבוֹדְךָ וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחָה וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו: אֱלֹהֵינוּ, אָבִינוּ, רַעֲנוּ וּזְנַנְנוּ פְּרַנְסֵנוּ וְכַלְפָּלְנוּ וְהַרְוִיחֵנוּ, וְהַרְוּחַ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מִכָּל צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אַל תַּצְרִיכֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לֹא לִידֵי מִתְנַת בְּשׂוֹר וְדָם וְלֹא לִידֵי הַלְּוֹאֲתֵם, כִּי אִם לִידֵי הַמְּלָאָה, הַפְּתוּחָה, הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֲבָה, שְׁלֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִכְלָם לְעוֹלָם וָעֶד:

וְהַחֲלִיצֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוַתְךָ וּבְמִצְוַת יוֹם הַשַּׁבָּעִי, הַשַּׁבֵּת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשַׁבֵּת בּוֹ וּלְנוֹחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רַצוֹנְךָ וּבְרַצוֹנְךָ הֵנִיחַ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ, שְׁלֹא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם מְנוּחָתֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמוֹת צִיּוֹן עִירְךָ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחֻמוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֵא, וְיַגִּיעַ וְיַרְאֶה וְיַרְצֶה, וְיִשְׁמַע וְיַפְקֹד וְיַזְכֵּר, וְיַזְכֵּרנוּ וְיַפְקֹדֵנוּ וְיַזְכֵּרנוּ אֲבוֹתֵינוּ, וְיַזְכֵּרנוּ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְיַזְכֵּרנוּ יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ וְיַזְכֵּרנוּ כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפִלְטָה, לְטוֹבָה, לְחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם בְּיוֹם:

**בראש חודש: ראש החודש
בשבוועות: חג השבועות
בפסח: חג המצות
בסוכות: חג הסוכות
בר"ה: הזקרון
בשמ"ע ובש"ת: שמיני עצרת החג**

הַזֶּה. וְזָכְרָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְכָרָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבְרֵי יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים. חוּס וְחַנּוּן, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וְיִשְׁלַח עִיר הַקְּדוֹשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּרוּךְ אַתָּה יי, בּוֹנֵה בְּרַחֲמֵי יְרוּשָׁלַיִם, אָמֵן:

בְּיָמֵינוּ יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמוֹת, הָאֵל, אָבִינוּ, מְלַכְנוּ, אֲדִירָנוּ, בּוֹרְאָנוּ, גּוֹאֲלָנוּ, יוֹצֵרָנוּ, קְדוֹשְׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלַךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לָכֵל, שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם הוּא הַטֵּיב הוּא מְטִיב הוּא יְיָ טֵיב לָנוּ, רַחֵם וְגַמְלָנוּ הוּא גּוֹמְלָנוּ הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד לְחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים וְלִרְוַח, הַצֵּלָה וְהַצִּלָּחָה, בְּרַכָּה וְיִשׁוּעָה, נַחֲמָה, פְּרַנְסָה וְכַלְפָּלָה, וּרְחֻמִּים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם וְכָל טוֹב, וּמְכַל טוֹב לְעוֹלָם אֵל יַחְסְרָנוּ:

הוּא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: הִרְחֵםנוּ הוּא יִתְבָּרַךְ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ: הִרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר וָדוֹר, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְעַד וְיִלְנַחַח נְצָחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעַד וְיִלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים: הִרְחֵםנוּ הוּא יְפַרְנֵסנוּ בְּכָבוֹד: הִרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מַעַל צְנֹאֲרָנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ: הִרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרַבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלַחַן זֶה שְׂאֵכְלָנוּ עָלֵינוּ: הִרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֵׁר לָנוּ בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת:

הוּא יְבָרֶךְ אֵת (אָבִי מוֹרֵי) בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֵת (אִמִּי מוֹרֵתִי) בַּעַלַת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֵת בֵּיתָם

ברכה מעין שלוש

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם על

על היין - הגפן ועל פרי הגפן:

על פירות משבעת המינים - העץ ועל פרי העץ:

על מזונות - המחיה ועל הפלפלה:

על מזונות ויין - המחיה ועל הפלפלה ועל הגפן ועל פרי הגפן:

ועל תנובת השדה ועל ארץ המדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו לאכל
מפריה ולשובע מטובה, רחם (נא) יי אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך
ועל ציון משכן כבודך ועל מזבחה ועל היכלה ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה
במינו והעלנו לתוכה ושמחנו בבנינה ונאכל מפריה ונשבע מטובה ונברך עליה

בקדשה ובטהרה:

בשבת - ורצה והחליצנו ביום השבת הזה:

כי אתה יי טוב ומטיב לכל ונודה לך על הארץ ועל

על היין - פרי גפנה. ברוך אתה יי על הארץ ועל פרי גפנה.

על הפירות - פרותיה. ברוך אתה יי על הארץ ועל פרותיה.

על מזונות - המחיה. ברוך אתה יי על הארץ ועל המחיה ועל הפלפלה.

על מזונות ויין - המחיה ועל פרי גפנה. ברוך אתה יי על הארץ ועל המחיה ועל
פרי גפנה.

ואת זרעם ואת כל אשר להם, (ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר: הרחמן
הוא יברך אותי (ואבי ואמי) ואשתי וזרעי ואת כל אשר לי), אורחנו ואת
כל אשר לנו, כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב, בכל, מפל, כל,
כן יברך אותנו פלנו יחד בברכה שלמה, ונאמר אמן:

למדו עליהם ועלינו זכורת שתהא למשמרת
שלום, ונשא ברכה מאת יי וצדקה מאלהי
ישענו, ונמצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם:

ברכת האורח:

הי רצון שלא יבוש בעל הבית בעולם הזה ולא יכלם לעולם הבא, ויצלח מאד בכל נכסיו, וירדיו
נכסיו ונכסיו מוצלחים וקרובים לעיה ואל ישלוט שטן לא במעשה דיו ולא במעשה דינו, ואל
יודקם לא לפניו ולא לפניו שום דבר הרהור חטא ועבירה ועון מעתה ועד עולם:

בשבת: הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

בראש חדש: הרחמן הוא יחדש עלינו את החדש הזה לטובה ולברכה:

ביום טוב: הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו טוב:

בראש השנה: הרחמן הוא יחדש עלינו את השנה הזאת לטובה ולברכה:

בסוכות: הרחמן הוא יקים לנו את ספת דוד הנופלת:

הוא יזכנו לימות המשיח ויחיי העולם הבא:
מגדיל (ביום שיש בו מוסף וזומר מגדול) ישועות
מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם: עשה שלום במרומו
הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

את יי קדושינו כי אין מחסור ליראיו: כפירים רשו ורעבו
ודורשי יי לא יחסרו כל טוב: הודו ליי כי טוב פי לעולם
חסדו: פותח את ידו ומשביע לכל חי רצון: ברוך הגבר אשר יבטח ביי
והיה יי מבטחו: נער היתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש
לחם: יי עז לעמו יתן יי ברכה את עמו בשלום:

מגילת אסתר

לפני קריאת המגילה מברך החזן בעמידה, וגם הקהל יעמדו בשעת הברכה ויבנו לצאת ידי חובת הברכה והקריאה:

בְּרוּךְ אַתָּה יי' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְצִוָּנוּ עַל מִקְרָא מְגִלָּה:

בְּרוּךְ אַתָּה יי' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁעָשָׂה נִסִּים לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנוּ הַזֶּה:

בליל פורים, מברך ברבת "שהחיינו". ביום הפורים גם יברך ויכווין לכלל מצוות היום, פקרא מגילה, פשלוח פנות, פשתה ושפחה, פתנות לאביונים.

בְּרוּךְ אַתָּה יי' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁהַחַיֵּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהַגִּיעֵנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

א

וַיְהִי בַיָּמֵי אַחְשֵׁרוּשׁ הוּא אַחְשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד כּוּשׁ שִׁבְעַת עָשָׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: בַּיָּמִים הָהֵם נִשְׁבַּת הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה: בְּשָׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמָלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֵּה לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו: בְּהִירָאתוֹ אֶת עֲשָׂרַת כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יָקָר תַּפְאָרְתוֹ גְּדוּלְתוֹ יָמִים רַבִּים שְׁמוֹנִים וּמֵאֵת יוֹם: וּבְמָלוּאֵת

הַיָּמִים הַזֵּאתָ עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן מִשְׁתֵּה שִׁבְעַת יָמִים בַּחֲצַר גִּנַּת בֵּיתוֹ הַמֶּלֶךְ: חוּר כַּרְפֵּס וּרְתַלְתַּל אַחֲזוּ בַּחֲבָלֵי בּוּץ וְאַרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מְטוֹרֵת זָהָב וְכֶסֶף עַל רַצְפַּת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וָדָר וְסַחְרֹת: וְהַשְּׂקוֹת בְּכָלֵי זָהָב וְכָלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים וַיִּין מַלְכוּת רַב כְּיַד הַמֶּלֶךְ: וְהַשְּׂרָתָה כְּדַת אֵין אִנֶּם כִּי בֵן יֶסֶד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בִּירָתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ וְאִישׁ: גַּם וְשָׂרְתֵי הַמֶּלֶךְ עָשָׂרָה

מִשְׁתֵּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ: בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בֵּינָן אָמַר לְמַהוּמָן בְּזָתָא חֲרִבּוּנָא בְּגִתָּא וְאַבְגָּתָא זֹתָר וְכַרְכַּס־שִׁבְעַת הַסְּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִּים אֶת פָּנָיו הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ: לְהִבִּיא אֶת וְשָׂרְתֵי הַמֶּלֶךְ, לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ בְּכַתֵּר מַלְכוּת לְהִרְאוֹרַת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת יָפִיָּה כִּי טוֹבַת מֵרְאֵה הִיא: וְתַמְאָן הַמֶּלֶךְ וְשָׂרְתֵי לְבוֹא בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסְּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מֵאֵד וַחֲמָתוֹ בְּעֵרָה בּוֹ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יָדְעֵי הָעֵתִים כִּי כֵן דִּבַּר הַמֶּלֶךְ לְפָנָיו כָּל יָדְעֵי דַת וְדִין: וְהַקָּרֵב אֵלָיו כַּרְשֵׁנָא שֶׁרְתָר אַדְמָתָא תַרְשִׁישׁ מָרַס מֵרְסָנָא מְמוּכָן שִׁבְעַת שָׂרֵי פָרַס וּמְדֵי רָאִי פָנָיו הַמֶּלֶךְ הַיִּשְׁבִּים רֵאשֻׁנָה בַּמַּלְכוּת: כְּדַת מַה לַעֲשׂוֹת בַּמֶּלֶךְ וְשָׂרְתֵי עַל אֲשֶׁר לֹא עָשָׂתָה אֶת מֵאֵמֶר הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ בְּיַד הַסְּרִיסִים: וַיֹּאמֶר (מוֹמְכוֹן) מְמוּכָן לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עֹתָה וְשָׂרְתֵי הַמֶּלֶךְ כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ: כִּי

יֵצֵא דַבַּר הַמֶּלֶךְ עַל כָּל הַנָּשִׁים לְהַבְזוֹת בְּעַלְיָהֶן בְּעֵינֵיהֶן בְּאִמְרָם הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ אָמַר לְהִבִּיא אֶת וְשָׂרְתֵי הַמֶּלֶךְ לְפָנָיו וְלֹא כָּאֵה: וְהַיּוֹם הַזֶּה הִתְאַמְרְנָה שְׁרוֹת פָּרַס וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דַּבַּר הַמֶּלֶךְ לְכָל שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ וְכַדֵּי בְּזִיוֹן וְקִצְפָּה: אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דַבַּר מַלְכוּת מְלָפְנָיו וַיִּכְתַּב בְּיָדְתִּי פָרַס וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר אֲשֶׁר לֹא תְבוּא וְשָׂרְתֵי לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטוֹבָה מִמֶּנָּה: וְנִשְׁמַע פִּתְגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן: וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדַבַּר מְמוּכָן: וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְתָּבָה וְאֵל עַם וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהַזְיֹת כָּל אִישׁ שָׂרָר בְּבִירָתוֹ וּמְדַבֵּר כְּלָשׁוֹן עַמּוֹ:

אחר הדברים האלה כִּשְׁנֵי חֹמֵת הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ זָכַר אֶת וְשָׂרְתֵי וְאֶת אֲשֶׁר עָשָׂתָה

ואת אשר נגזר עליה: ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סרים המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהן: והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחנת ושתי ויטב הדבר בעיני המלך ויעש כן: איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני: אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל: ויהי אמן את הדסרה היא אסתר בת דוד כי אין לה אב ואם והנערה יפרת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך: אל יד הגי שמר הנשים: ותיטב והנערה בעיניו והצשא

חסד לפניו ויבדל את תמרוקיה ואת מנוחה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך וישנה ואת נערוותיה לטוב בית הנשים: לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד: ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה: ובהגיע תור נערה ונערה לבוא אל המלך אחשוורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש כן ימלאו ימי מרוקיהן וששה חדשים בשמן המור וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים: ובזה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך: בערב היא באה ובפקר היא שבה אל בית הנשים שני אל יד שעשגנו סרים המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם: ובהגיע תור אסתר בת אביחיל הוד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך לא

בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סרים המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה: ותלקח אסתר אל המלך אחשוורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו: ויאהב המלך את אסתר מפל הנשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות וישם כתר מלכות בראשה וימליכה תחנת ושתי: ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה לפדיונות עשה ויתן משאת כנד המלך: ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער המלך: אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו: בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגתו ותרש שני סרים המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשוורוש: ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם

על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך:

אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את המן בן המדתא האגגי וינשא זהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו: וכל עבדי המלך אשר בשער המלך פרעים ומשחתחים להמן כי בן צוה לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה: ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך: ויהי (באמרם) באמרם אליו יום ויום ולא שמוע אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי: וירא המן כי אין מרדכי פרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה: ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו: כי הגידו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשוורוש עם מרדכי: בחדש הראשון הוא חדש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אחשוורוש הפיל פור הוא הגורל

לפני הזמן מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר: ויאמר הזמן למלך אחשורוש ישנו עם אחד מפזר ומפחד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניחם: אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים כפר כסף אשקול על ידי עשי המלאכה להביא אל גנזי המלך: ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה ק' הזמן בו המד' תא האגני צרר היהודים: ויאמר המלך להזמן הכסף נתון ק' והעם לעשות בו פטוב בעיניו: ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויפתב ככל אשר צוה הזמן אל אחשורפני המלך ואל הפחות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם פלשונו בשם המלך: אחשורש נכתב ונחתם בטבעת המלך: ונשלוח ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג וק' אבד את כל היהודים

מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבו: פתשגן והפתב להנרנן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה: הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והזמן ישבו לשמות והעיר שושן נבוכה:

ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקו גדלה ומרה: ויבוא עד לפני שער המלך פי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק: ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: (ותבואינה) ותבואנה נערורת אסתר וסריסה ויגידו לה והתחלחל המלכה מאד והגשלה בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ורקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד

לפניה ותצווהו על מרדכי לדעת מה זרה ועל מה זרה: ויצא הרנה אל מרדכי אל רחוב העיר אשר לפני שער המלך: ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הפסך אשר אמר הזמן לשקול על גנזי המלך (ביהודיים) ביהודים לאבדם: ואת פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך להתחנן לו ולבקש מק' לפניו על עמה: ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי: ותאמר אסתר להתך ותצווהו אל מרדכי: כל עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש ואשה יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחרת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וחייה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלוש יום: ויגידו למרדכי את דברי אסתר: ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים: כי אם חרש תחרישי

בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת גיבת אביה תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות: ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי: ק' פנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן יבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי: ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר:

ויהי ביום השלישי והלבוש אסתר מלכות ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על פסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: ויהי כראורת המלך את אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה חן בעיניו וישט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות וינתן לה: ותאמר

אָסְתֵּר יָגֵם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא
הַמֶּלֶךְ וְהָיָה הַיּוֹם אֶל הַמְּשֻׁתָּה
אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לוֹ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
מֵהָרָו אֶת הַמֶּן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר
אָסְתֵּר וַיְבִיֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל
הַמְּשֻׁתָּה אֲשֶׁר עֲשָׂתָה אָסְתֵּר:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאָסְתֵּר בְּמִשְׁתַּה
הַיּוֹם מִה שְׂמֵלְתָהּ וַיִּנְתֵּן לָהּ וּמָה
בְּקִשְׁתָּהּ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂ:
וְתַעַן אָסְתֵּר וְתֹאמַר שְׂמֵלְתִי
וּבְקִשְׁתִּי: אִם מִצְּאֹרְתִי חֹן בְּעֵינֵי
הַמֶּלֶךְ וַיָּגֵם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לְתַת
אֶת שְׂאֵלְתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי
יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל הַמְּשֻׁתָּה
אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לָהֶם וּמָחָר אֲעֲשֶׂה
כְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: וַיֵּצֵא הָמָן בַּיּוֹם הַהוּא
שְׂמֹחַ וְטוֹב לֵב וַיִּכְרְאוּת הָמָן אֶת
מָרְדֳּכָי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם וְלֹא
זָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְכְּרֵהוּ הָמָן עַל מָרְדֳּכָי
חֲמֹה: וַיִּרְגַּם אֶת הָמָן וַיְבִיֵא אֶל
בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיְבִיֵא אֶת אֶהֱבִיּוֹ וְאֶת
זָרַשׁ אִשְׁתּוֹ: וַיְסַפֵּר לָהֶם הָמָן אֶת
כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב בְּנָיו וְאֶת כָּל אֲשֶׁר
גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל
הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הָמָן
אִף לֹא הִבִּיֵאָה אָסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם

הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה אֲשֶׁר עֲשִׂתָה
כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמָחָר אֲנִי קְרוֹא
לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׂוֹה
לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת
מָרְדֳּכָי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ:
וְתֹאמַר לוֹ זָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֶהֱבִיּוֹ
יַעֲשׂוּ עִיז גְּבֵהַ חֲמָשִׁים אָמָה וּבְבִקְר
אָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מָרְדֳּכָי עַלֹז
וּבֹא עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שְׂמֹחַ
וַיִּיטֵב הַדְּבַר לְפָנֵי הָמָן וַיַּעַשׂ הָעֵיז:

בַּלִּילָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת
הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהִבִּיא
אֶת סֵפֶר הַזְּכָרֹנוֹת דְּבָרֵי
הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:
וַיִּמְצֵא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מָרְדֳּכָי עַל
בְּגִתְנָא וְרַגְרַשׁ שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ
מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בְּקִשּׁוֹ לְשַׁלַּח
יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
מִה נַעֲשֶׂה יָקָר וּגְדוּלָה לְמָרְדֳּכָי עַל
זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרַתָּיו לֹא
נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דְּבַר: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי
בְּחָצֵר וְהָמָן בָּא לְחָצֵר בֵּית הַמֶּלֶךְ
הַחֵיצוֹנָה לֹאמַר לְמֶלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת
מָרְדֳּכָי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לוֹ:
וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הָמָן
עוֹמֵד בְּחָצֵר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא:

וַיָּבוֹא הָמָן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מִה
לַעֲשׂוֹת בָּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ
בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הָמָן בְּלִבּוֹ לְמִי יַחְפִּץ
הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹרֵג מִמֶּנּוּ:
וַיֹּאמֶר הָמָן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר
הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: וַיְבִיאוּ לְבוּשׁ
מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבוּשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּס
אֲשֶׁר רִכַּב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן
כְּתָר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ: וַנִּתְּוֹן הַלְּבוּשׁ
וְהַסּוּס עַל יַד אִישׁ מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ
הַפְּרָתְמִים וְהַלְּבוּשׁוֹ אֶת הָאִישׁ
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהִרְפִּיבֵהוּ
עַל הַסּוּס בְּרַחוּב הָעֵיר וּקְרָאוּ לְפָנָיו
כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ
חָפֵץ בִּיקְרוֹ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמָן
מֵהָרָו קַח אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּס
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֶׂה כֹן לְמָרְדֳּכָי
הַיְהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל
תִּפְלַל דְּבַר מַכַּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: וַיִּקַּח
הָמָן אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּס וַיִּלְבַּשׁ
אֶת מָרְדֳּכָי וַיִּרְפִּיבֵהוּ בְּרַחוּב הָעֵיר
וַיִּקְרָא לְפָנָיו כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: וַיֵּשֶׁב
מָרְדֳּכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהָמָן נִדְּחָף
אֶל בֵּיתוֹ אֲבָל וְחַפּוּי רֹאשׁוֹ: וַיְסַפֵּר
הָמָן לְזָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וְלְכָל אֶהֱבִיּוֹ אֶת

כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו
וְזָרַשׁ אֲשֹׁרְגוֹ אִם מִזְרַע הַיְהוּדִים
מְרֻדְכֵי אֲשֶׁר הַחַלְלוֹת לְנַפְל לְפָנָיו
לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נְפוּלָה תְּפוּל לְפָנָיו:
עוֹדֵם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ
הִגִּיעוּ וַיַּבְהִילוּ לְהִבִּיא אֶת הָמָן אֶל
הַמְּשֻׁתָּה אֲשֶׁר עֲשִׂתָה אָסְתֵּר:

וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן לְשִׁתּוֹת
עִם אָסְתֵּר הַמַּלְכָּה:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאָסְתֵּר
גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתַּה הַיּוֹם מִה
שְׂאֵלְתָהּ אָסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן
לָהּ וּמָה בְּקִשְׁתָּהּ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת
וְתַעֲשֵׂ: וְהָעַן אָסְתֵּר הַמַּלְכָּה
וְתֹאמַר אִם מִצְּאֹרְתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ
הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תַּנְתֵּן לִי
נַפְשִׁי בְּשִׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי: כִּי
נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׂמִיד לְהַרוֹג
וּלְאַבֵּד וְאֶרְוֵנוּ לְעַבְדִּים וְלִשְׂפָחוֹת
נִמְכַרְנוּ וְהַחֲרַשְׁתִּי כִּי אֲנִי הָעַר
שׂוֹה בְּנֹק הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
אַחֲשׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאָסְתֵּר הַמַּלְכָּה
מִי הוּא זֶה וְאִי זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלָאוּ
לִבּוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: וְתֹאמַר אָסְתֵּר
אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הָמָן הָרַע הַזֶּה וְהָמָן
נִבְעַר מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה:

והמלך קם בחמתו ממשיתה היין אל גנת הביתו והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך: והמלך שב מגנות הביתו אל בית משתה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חפו: ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העין אשר עשור המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבוה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו וירגלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה:

ביום ההוא נרגז המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בירת המן צרר (היהודיים) היהודים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה: ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויהנהגה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן:

ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים: וישט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מחשבת המן בן המדתא האגגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: כי איכבה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיכבה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלח ידו (ביהודיים) ביהודים: ואתם כתבו על היהודים פטוב בעיניכם בשם המלך וחרטמו בטבעת המלך: כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונחרטום בטבעת המלך: אין להשיב: ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש

סיון בשלושה ועשרים בו ויפתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד פוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככרבה ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם: ויכתב בשם המלך אחשוורוש ויחרטם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בפוסים רכבי הרכש האחשדרפנים בני הרמכים: אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבו: ביום אחד בכל מדינות המלך אחשוורוש בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר: פתשגן והפתג להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים ולהיות (היהודיים) היהודים (עתודים) עתידים ליום הזה להנקם מאיביהם: הרצים רכבי הרכש האחשדרפנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתגרה בשושן הבירה:

ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריז בויז וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה: ליהודים היתה אורה ושמחה וששן וקר: ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתהדים כי נפל פחד היהודים עליהם:

ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשורת ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונחפוה הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם: נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם (בפניהם) כי נפל פחדם על כל העמים: וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים

את היהודים כי נפל פחד מרדכי עליהם: כי גדול מרדכי בבירת המלך ושמעו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול: ויכו היהודים בכל איביהם מפת חרב והרג ואבדון ויעשו בשנאייהם פרצונם: ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש:

- ואת פרשנדתא
- ואת דלפון
- ואת אספתא:
- ואת פורתא
- ואת אדליא
- ואת ארדתא:
- ואת פרמשתא
- ואת אריסי
- ואת ארדי
- ואת ויזתא:

עשרת בני הזמן בן המדתא צרר היהודים והרגו ובבזה לא שלחו את ידם: ביזם ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך: ויאמר המלך לאסתר הרגו המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני הזמן בשאר

מדינות המלך מה עשו ומיה שאלתה וינתנו לה ומה בקשרה עוד ותעש: ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות פדת היום ואת עשרת בני הזמן יתלו על העץ: ויאמר המלך להעשורת בן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני הזמן תלו: ויקהלו (היהודים) היהודים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את ידם: ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ונוח מאיביהם והרגו בשנאייהם חמשה ושבעים אלף ובבזה לא שלחו את ידם: ביזם שלשה עשר לחדש אדר ונוח בארבעה עשר בו ועשה ארזו יום משתה ושמחה: (והיהודים) והיהודים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: על בן היהודים (הפרוזים) הפרוזים הישבים בערי הפרוזות עשים

את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו: וכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש והקרובים והרחוקים: לקיים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: כימים אשר נחו בהם היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשורת אורתם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים: וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי הזמן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להם ולאבדם: ובבזה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ: על בן קראו למים האלה פורים על שם הפור על בן

על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם: קימו (וקבל) וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנקאים עליהם ולא יעבור להיזרת עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משמחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: וכתב אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית: וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת: לקיים ארת ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמורת וזעקתם: ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה וכתב בספר:

בשחרית מתחילין שושנת יעקב:

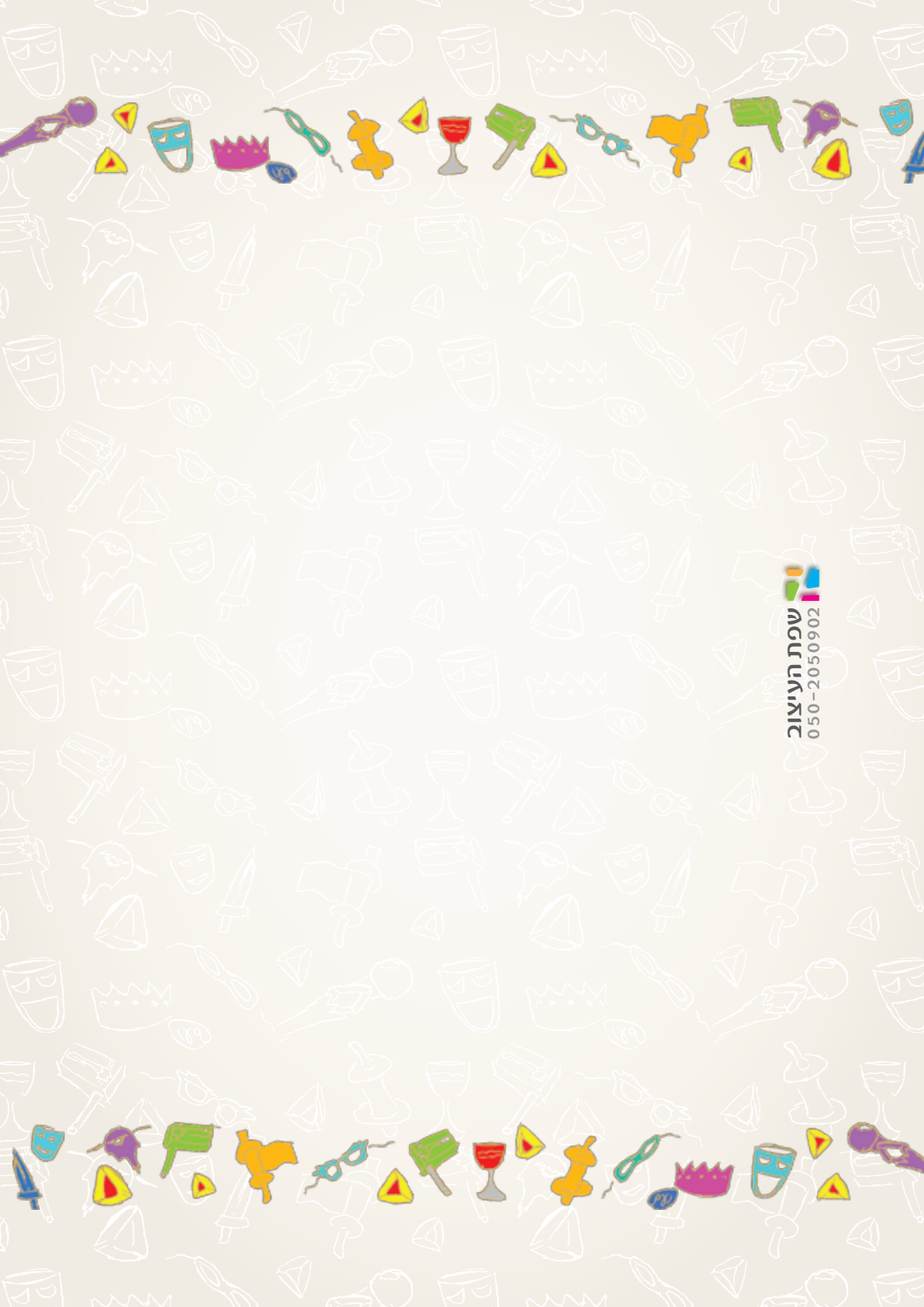
אשר הניא עצת גוים ויפר מחשבות ערומים:
 בקום עלינו אדם רשע. נצר ודון מזרע עמלק:
 גאה בעשורו וכרה לו בור. וגדלתו יקשה לו לכד:
 דמה בנפשו ללכד ונלכד. בקש להשמיד ונשמד מהרה:
 המן הודיע איבת אבותיו ועורר שנאת אחים לבנים:
 ולא זכר רחמי שאול. כי בחמלתו על אגג נולד אויב:
 זמם רשע להקרית צדיק. ונלכד טמא בידי טהור:
 חסד גבר על שגגת אב. ורשע הוסיף חטא על חטאיו:
 טמון בלבו מחשבות ערומיו. ויתמכר לעשות רעה:
 ידו שלח בקדושי אל. כספו נתן להקרית זכרם:
 כראות מרדכי כי יצא קצף ודתי המן נתנו בשושן:
 לבש שק וקשר מספד וגזר צום וישב על האפר:
 מי זה יעמד לכפר שגגה ולמחל חטאת עון אבותינו:
 נץ פרח מלולב. הן הדסה עמדה לעורר ישנים:
 סריסיה הבהילו להמן להשקותו יין חמת תנינים:
 עמד בעשורו ונפל ברשעו. עשה לו עין ונתלה עליו:
 פיהם פתחו כל יושבי תבל. כי פור המן נהפך לפורנו:
 צדיק נחלץ מיד רשע. אויב נתן תחת נפשו:
 קימו עליהם לעשות פורים ולשמוח בכל שנה ושנה:
 ראית את תפלת מרדכי ואסתה. המן ובניו על העץ תלית:
 שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי:
 תשועתם היית לנצח. ותקנותם בכל דור ודור:
 להודיע שכל קנין לא יבשו. ולא יפלמו לנצח כל החוסים בה:
 ארור המן אשר בקש לאבדי. ברוך מרדכי היהודי.
 ארוה זרש אשת מפחיד. ברוכה אסתר בעדי.
 ארורים כל הרשעים. ברוכים כל הצדיקים.
 וגם חרבונה זכור לטוב:

הם פתובים על ספר דברי הימים
 למלכי מדי ופרס: כי מרדכי היהודי
 משנה למלך אחשורוש וגדול
 ליהודים ורצוי לרב אחיו הרש
 טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו:

וישם המלך (אחשרש)
 אחשורוש מס על הארץ
 ואיי ההים: וכל מעשה
 תקפו וגבורתו ופרישת גדלת
 מרדכי אשר גדלו המלך הלוא

אחר קריאת הפגילה גוללה אחר כך פברך:

ברוך
 אתה יי אלהינו מלך העולם. הרב אֶת ריבנו. והדן אֶת דיננו.
 והנוקם אֶת נקמתנו. וְהַמְשִׁיחַ גְּמוּל לְכָל אֲוִיבֵי נַפְשָׁנוּ.
 וְהַנִּפְרַע לָנוּ מִצָּרֵינוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי. הַנִּפְרַע לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרֵיהֶם. הָאֵל
 הַמוֹשִׁיעַ:

שפת העיצוב
050-2050902